

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.398 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart uit Kosovo afkomstig te zijn, op 13 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COMER, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart uit Kosovo afkomstig te zijn.

Op 6 september 2000 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 15 september 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 15 september 2000 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 mei 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 14 mei 2003 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Op 10 augustus 2006 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 161.735.

Op 3 juli 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3^{de} lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 september 2006 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3^{de} lid van de Vreemdelingenwet.

Op 28 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3^{de} lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Tegen voormelde beslissing van 28 augustus 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 25 januari 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 6.270.

Op 17 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds september 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen volgde, vrijwilligerswerk verricht in het woon- en zorgencentra D.E. van het OCMW Brugge, actief is in voetbalclub F.C (...), werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 16.05.2003 met een bevestigende beslissing tot weigering

van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 20.05.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer twee jaar en acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Er dient opgemerkt te worden dat onder asielpcedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielpcedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Ook wat betreft de termijn van de behandeling van de aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 15 december 1980 dient opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier de betrokkenen niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

De verwijzing en het voorleggen van krantenartikels aangaande de toestand in Kosovo vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bovendien blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (M.n. Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo d.d. 28.03.2008) dat sinds de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo dd. 17.02.2008 de algemene veiligheids- en politieke situatie, op enkele alleenstaande feiten na, kalm en stabiel is. Met andere woorden de bewering dat de politieke situatie aldaar instabiel zou zijn klopt niet meer volgens de gegevens waarover wij heden beschikken. Bovendien dient gesteld te worden dat uit hetzelfde rapport blijkt dat het de VN in Kosovo vooral te doen is om: 'ensuring that the political and security situation in Kosovo and the wider region remains stable, and that the safety and security of the population are preserved'.

Betrokkene insinueert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst gezien dhr. R.Z. doodsb bedreigingen zou ontvangen hebben en betrokkene ook lid is van dezelfde politieke partij, LDK, als dhr. R.Z. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven, dat betrokkene zijn lidkaart van LDK en een krantenartikel over dhr. R.Z. voorlegt is geen afdoende bewijs dat betrokkene vreest voor persoonlijke vervolging. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst gezien dhr. R.Z. doodsb bedreigingen zou ontvangen hebben en betrokkene ook lid is van dezelfde politieke partij, LDK, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het huwelijk van betrokkene met mevrouw P.F. en bijgevolg de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Er dient ook opgemerkt te worden dat hoewel mevrouw P.F. een erkend politiek vluchteling in Denemarken kan zijn, zij eveneens illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene reeds meer dan vijf jaar en een half op illegale wijze in het land verblijft. Uit dit illegale verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat betrokkene in totaal meer dan zeven jaar in België verblijft, kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij in de eerste plaats zelf gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat betrokkene aanhaalt vervreemd te zijn van zijn land van herkomst kan ook niet weerhouden worden; indien betrokkene gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals hij verondersteld werd te doen, had dit probleem zich niet gesteld. Daardoor heeft betrokkene zichzelf in de situatie gebracht waarin hij nu zit en waarbij hij nu meent schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Kosovo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22-22bis van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat het verzoek tot verblijfsmachtiging wordt afgewezen als onontvankelijk, daar er geen bijzondere omstandigheden werden aangehaald waarom hij de aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, doch dat er geen uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging. Verzoeker geeft aan dat overeenkomstig artikel 2.1.M2 van de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, 3^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij dient aan te tonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om de machtiging aldaar aan te vragen. Verzoeker duidt erop dat het een feitelijke appreciatie betreft die in redelijkheid moet beoordeeld worden. Verzoeker stelt dat hij zich onder meer beroept op de integratie (mogelijkheid tot tewerkstelling, engagement binnen het vrijwilligersnetwerk, ...) alsmede zijn huwelijk met een erkend vluchteling. Verzoeker wijst op het volgende deel van de bestreden beslissing:

"Het feit dat betrokkene sinds september 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen volgde, vrijwilligerswerk verricht in het woon- en zorgcentra D.E. van het OCMW Brugge, actief is in voetbalclub F.C (...), werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend."

Verzoeker is van mening dat een verblijf van lange duur, of het feit van geïntegreerd zijn op zich weliswaar geen bewijs van buitengewone omstandigheid vormt, maar dat het natuurlijk wel elementen zijn die bij de beoordeling in rekening kunnen worden gebracht.

Verzoeker is van mening dat het vooruitzicht op een vaste tewerkstelling in elk geval als een uitzonderlijk omstandigheid dient beoordeeld te worden. Hij wijst naar een arrest van de Raad van State, arrest nr. 81.704 van 7 juli 1999, waarin geoordeeld werd dat de gemachtigde van de minister zonder uiteenzetting van de redenen, niet kon beslissen dat 'het feit van het uitoefenen van een winstgevende activiteit' niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid, op straffe van schending van diens uitdrukkelijke motiveringsplicht. Verzoeker vervolgt dat in een andere zaak (zijnde bij arrest nr. 108.561 van 28 juni 2002) de Raad van State oordeelde dat het niet eens volstaat te zeggen dat de vreemdeling niet wettelijk gerechtigd is om te werken, opdat de aangevoerde tewerkstelling als buitengewone omstandigheid zou kunnen worden verworpen. Verzoeker is van mening dat de minister of zijn gemachtigde aldus steeds in concreto dient te onderzoeken of er in hoofde van de vreemdeling buitengewone omstandigheden bestaan. Hij voert dan ook aan dat hij onmiddellijk kan tewerkgesteld worden en dat de situatie op de arbeidsmarkt niet toelaat om in geval van concrete werkaanbieding, maanden lang te wachten (teneinde eerste terug te keren naar het land van herkomst

teneinde aldaar een aanvraag in te dienen) alvorens de betrekking te aanvaarden. Hij stelt dat indien hij niet onmiddellijk wordt toegelaten tot verblijf en tewerkstelling, dit waarschijnlijk het verlies van tewerkstelling tot gevolg heeft.

Verder wijst verzoeker ook nog op zijn vrijwilligerswerk, waarbij hij ten dienste staat van de gemeenschap en waardoor deze diensten ongetwijfeld ook rekenen op hem, en op zijn integratie in het algemeen (taallessen, voetbalvereniging, ...).

Verzoeker geeft vervolgens aan dat artikel 8 van het EVRM naast het recht op familie- en gezinsleven ook het recht op een privé-leven omvat, met andere woorden het recht op ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Verzoeker stelt dat deze extra-familiale relaties zelfs van zakelijke aard kunnen zijn, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk aanvaardde dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM, zij het dat deze rechtspraak nog onvoldoende binnengedrongen is in de Belgische rechtsorde. Dienaangaande verwijst verzoeker naar een artikel van P. DE HERT. Hij vervolgt dat het begrip privé-leven bijgevolg veel ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven en geen hechte band of intieme relatie tussen personen die er zich op beroepen vereist (bijvoorbeeld recht op gezondheidszorg, onderwijs, ...). Hierbij verwijst verzoeker naar een artikel van S. DAWOUD. Verzoeker poneert dat de bestreden beslissing eraan voorbij gaat dat het continueren van het vrijwilligerswerk, de contacten met vrienden, het onderhouden van zijn contacten in de sportvereniging, het uitzicht van tewerkstelling, op zich reeds valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zodat de motivering omtrent de proportionaliteit vereist is/was. Hierbij verwijst verzoeker enkel in referentie naar arrest nr. 127.325 van de Raad van State van 22 januari 2004. Verzoeker vervolledigt dat dit alleszins geldt voor de tewerkstelling die hij op het oog heeft.

Concluderend stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat dit op zich geen bewijs inhoudt van het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden, dat op geen enkele manier wordt gemotiveerd dat de weigeringsbeslissing een proportionele inmenging uitmaakt op de aangevoerde belangen die onder de bescherming staan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent dat hierdoor de motiveringsplicht geschonden wordt. Verzoeker herhaalt ten slotte nog dat de verwerende partij in haar beslissing nergens in concreto aangegeven heeft waarom de aangevoerde mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling niet aanvaard werd als buitengewone omstandigheid.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen uitspraak werd gedaan over de gegrondheid van de zaak, wijst de Raad er nogmaals op dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij diende

na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen, niet werden aanvaard of bewezen, zodat de verwerende partij ook niet diende over te gaan tot een onderzoek ten gronde.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat hij dient aan te tonen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de machtiging aan te vragen en dat het een feitelijke appreciatie betreft die in redelijkheid moet beoordeeld worden.

De Raad wijst er nogmaals op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Aangaande het door verzoeker als buitengewone omstandigheid opgegeven element van 'vooruitzicht op een vaste tewerkstelling', stelt de Raad vast dat de verwerende partij dit element wel degelijk in beoordeling nam bij het beoordelen van de (on)ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, doch dienaangaande oordeelde dat:

"Het feit dat betrokkene sinds september 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen volgde, vrijwilligerswerk verricht in het woon- en zorgcentra D.E. van het OCMW Brugge, actief is in voetbalclub F.C (...), werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980."

Verzoeker mag de buitengewone omstandigheden niet verwarren met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. Zo dient te worden opgemerkt dat het argument met betrekking tot het 'vooruitzicht op een vaste tewerkstelling' veeleer betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag, terwijl de gemachtigde van de minister zich in de bestreden beslissing enkel uitspreekt over de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag. De gegrondheid van zijn aanvraag is op dit ogenblik evenwel niet aan de orde.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 81.704 van de Raad van State, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf aangeeft dat dit arrest de omstandigheid behandelt van 'het uitoefenen van een winstgevende activiteit'. Gezien verzoeker geenszins zelf het 'uitoefenen van een winstgevende activiteit', doch enkel het 'vooruitzicht op een vaste tewerkstelling', heeft aangevoerd als een buitengewone omstandigheid waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in zijn land van herkomst, dient vastgesteld te worden dat hij niet verkeert in dezelfde feitelijke omstandigheden als deze die voorwerp uitmaakten van het voornoemde arrest, zodat hij niet dienstig naar het voornoemde arrest kan verwijzen. Ook bij de verwijzing naar het arrest nr. 108.561 van de Raad van State dient dezelfde opmerking gemaakt te worden, nu verzoeker zelf aangeeft dat het in voornoemde zaak het geval van 'tewerkstelling' betrof en dus niet een geval van 'vooruitzicht op tewerkstelling'.

Waar verzoeker nog poneert dat de arbeidsmarkt niet toelaat om in geval van concrete werkaanbieding, maanden te wachten alvorens de betrekking te aanvaarden en dat indien hij niet onmiddellijk wordt toegelaten tot verblijf en tewerkstelling, dit waarschijnlijk het verlies van tewerkstelling tot gevolg heeft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing onmogelijk het 'verlies van tewerkstelling' tot gevolg kan hebben, nu verzoeker zelf aangeeft

niet tewerkgesteld te zijn (doch enkel vooruitzicht te hebben op een vaste tewerkstelling). Dienaangaande dient te worden aangestipt dat verzoeker enkel verklaart een vooruitzicht te hebben op een vaste tewerkstelling, doch hiervan geen begin van bewijs aanbrengt. Waar verzoeker ervan uit lijkt te gaan dat hij maanden lang zal dienen te wachten alvorens naar België te kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering betreft die geenszins wordt gestaafd. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan waarom een terugkeer niet voor korte duur zou zijn. Verzoeker kan niet gevolgd worden met betrekking tot voormelde kritiek.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat het door verzoeker ingeroepen element van 'zicht op werk' niet uitzonderlijk is en niet verantwoordt dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Van de verwerende partij eisen dat ze meer bijzonderheden zou verschaffen omtrent de reden waarom het element betreffende het 'vooruitzicht op een vaste tewerkstelling' uitzonderlijk is en niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn vrijwilligerswerk en zijn integratie in het algemeen, beperkt hij zich tot deze loutere verwijzing, zonder aan te geven op welk punt of op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou vormen van enige wettelijke bepaling of van enig rechtsbeginsel, zodat niet kan ingezien worden wat verzoeker beoogt met deze verwijzing. Zo verzoeker hiermee zou doelen op een schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat ook hier kan worden gesteld dat deze elementen eerder betrekking hebben op de gegrondheid van zijn aanvraag. Verzoeker toont op geen enkele aannemelijke wijze aan waarom het voor hem, omwille van zijn vrijwilligerswerk en integratie, onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde instanties. Verzoeker slaagt er niet in een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

Verzoeker maakt geenszins een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Aangaande de vermeende schending van het privéleven, stelt de Raad vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, 2^{de} lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2^{de} lid van het EVRM opgesomde doelen

nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoeker lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Bovendien lijkt verzoeker van mening dat uit de motieven moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde motiveringsplicht, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privéleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden die hem vrijstelt om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen. Het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verplicht verzoeker niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is maar houdt enkel in dat hij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privéleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt en als er al een aantasting zou bestaan, deze geenszins disproportioneel kan zijn daar aan verzoeker een formaliteit wordt opgelegd die enkel een tijdelijke scheiding van zijn Belgisch privéleven teweegbrengt. Gezien aldus geen aantasting bestaat of indien er al een aantasting bestaat, dan zeker geen disproportionaliteit kan bestaan in het kader van een beslissing tot het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn de rechten die verzoeker kan putten uit artikel 8 van het EVRM gerespecteerd.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat, waar verzoeker van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM daar artikel 8 van het EVRM ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven, het loutere feit dat verzoeker vrijwilligerswerk doet, contacten heeft met vrienden en in een sportvereniging zit, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Ook merkt de Raad nog op dat met het verwijzen, en dit enkel in referentie, naar arrest nr. 127.325 van de Raad van State, verzoeker niet aantoont dat hij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in het aangehaalde arrest.

De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privéleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.